ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. θ΄27-35)
11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2024

Τρία θαύματα του Χριστού περιλαμβάνονται, αγαπητοί αδελφοί, στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα. Δύο τυφλοί ζητούν απ' τον Χριστό να λάβουν την όρασή τους. Πριν όμως πραγματοποιήσει το θαύμα, ο Χριστός έθεσε στους δύο τυφλούς το ερώτημα αν πιστεύουν ότι έχει την δύναμη να τους δώσει αυτό που Τού ζητούσαν. Οι δύο τυφλοί απάντησαν ότι πιστεύουν και τότε ο Χριστός πραγματοποίησε το θαύμα και στους δύο. Τους διαβεβαίωσε ότι το θαύμα αυτό ήταν ανάλογο της πίστεώς τους. Ο Χριστός παρεκάλεσε τους δύο πρώην τυφλούς να μην διαφημίσουν το θαύμα, εκείνοι όμως δεν υπάκουσαν στην εντολή αυτή και διέδωσαν την είδηση στους κατοίκους της περιοχής. Ακούσαμε και για ένα άλλο θαύμα σε ένα κωφάλαλο που ήταν και δαιμονισμένος.

Οι αυτόπτες μάρτυρες των θαυμάτων δόξασαν τον Θεό και έβγαλαν το συμπέρασμα ότι τέτοια θαύματα μόνο ο απεσταλμένος του Θεού (ο αναμενόμενος Μεσσίας) έχει την δύναμη να επιτελέσει. Οι φαρισαίοι παρακολουθούσαν όλα αυτά τα γεγονότα, αλλά ζητούσαν αφορμή να κατηγορήσουν τον Χριστό. Ωστόσο, τα θαύματα πραγματοποιήθηκαν ενώπιον μεγάλου πλήθους και δεν ήταν δυνατόν να αμφισβητηθούν. Γι' αυτό και χρησιμοποίησαν άλλη μέθοδο πολεμικής εναντίον του Χριστού. Έλεγαν στους ανθρώπους ότι ο Χριστός πραγματοποιεί τα θαύματα με την δύναμη του διαβόλου και όχι με την δύναμη του Θεού. Ο Χριστός απάντησε αμέσως στην κατηγορία αυτήν ότι είναι λογικώς αβάσιμη. Το επιχείρημα του Χριστού είναι ότι ο κύριος σκοπός των θαυμάτων Του ήταν να δείξουν ένα πράγμα: ότι η κυριαρχία του διαβόλου περιορίζεται και πρόκειται να καταργηθεί εντελώς. Επομένως, δεν είναι δυνατόν τα δικά Του θαύματα να έχουν πραγματοποιηθεί με την δύναμη του αντιπάλου. Δεν είναι δυνατόν ο διάβολος να στραφεί εναντίον του εαυτού του. Ένα οποιοδήποτε κράτος, όταν διαιρείται στο εσωτερικό του, τότε καταστρέφεται μόνο του και χωρίς την εξωτερική επίθεση.

Είναι διδασκαλία της Εκκλησίας μας ότι ο Θεός έχει την δύναμη να αναστείλει προσωρινώς την ισχύ των φυσικών νόμων, τους οποίους Αυτός βεβαίως έθεσε σε λειτουργία κατά την δημιουργία του κόσμου. Και στην Καινή Διαθήκη πολύ συχνά περιγράφονται θαύματα του Χριστού. Είναι γνωστό ότι οι ορθολογιστές των τελευταίων αιώνων αρνούνται γενικώς το υπερφυσικό στοιχείο, δεν πιστεύουν στην Θεότητα του Χριστού και αναζητούν λογικές ερμηνείες για τα θαύματα. Μία ομάδα απ' αυτούς εισηγήθηκε να διαγράψουμε εντελώς απ' τα Ευαγγέλια ο,τιδήποτε

παραπέμπει στο υπερφυσικό (δηλαδή τα θαύματα και την Ανάσταση) και να στρέψουμε την προσοχή μας στα υπόλοιπα θέματα της ζωής του Χριστού. Αυτά ίσως να είναι πιο ωφέλιμα και πιο πρακτικά για την ζωή μας σήμερα μέσα στον κόσμο. Αλλά τίθενται μερικά ερωτήματα: Έχουμε δικαίωμα να σβήσουμε απ' την ευαγγελική διδασκαλία όσα σημεία δεν μας αρέσουν ή όσα σημεία δεν εξηγούνται με την λογική; Και με ποιο αντικειμενικό κριτήριο θα επιλέξουμε ποιά σημεία θα απορρίψουμε και ποια όχι; Και γιατί να μην απορρίψουμε την Χριστιανική διδασκαλία στο σύνολό της;

Σε τελευταία ανάλυση, άλλοι πιστεύουν ότι ο Θεός έχει την δύναμη να πραγματοποιεί θαύματα και άλλοι πιστεύουν ότι δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση οποιασδήποτε εξαιρέσεως απ' την φυσική νομοτέλεια. Είναι θέμα επιλογής και υπαρξιακής τοποθετήσεως. Όπως οι πιστοί δεν έχουν το δικαίωμα να επιβάλλουν την πίστη τους στους απίστους, κατά παρόμοιο τρόπο και οι άπιστοι δεν έχουν το αντίστοιχο δικαίωμα να προβάλλουν την απιστία τους ως μοναδική αλήθεια και με δήθεν επιστημονικό κύρος. Και οι δύο είναι διαφορετικές μορφές πίστεως και με τα επιστημονικά μέσα παραμένουν εξ' ίσου αναπόδεικτες.

Μέσα στο ευαγγελικό ανάγνωσμα τίθεται το θέμα της σχέσεως μεταξύ της πίστεως και του θαύματος. Πολλοί άνθρωποι, και στις ημέρες μας, εκβιάζουν τον Θεό. Ζητούν να πραγματοποιηθεί θαύμα μπροστά στα μάτια τους, για να πιστέψουν. Είναι ωστόσο σαφές ότι σε παρόμοιες περιπτώσεις ο Χριστός αρνήθηκε να ανταποκριθεί. Όταν ζητούσαν απ' τον Χριστό να θαυματουργήσει και Εκείνος διέκρινε ότι υπήρχε πίστη στις καρδιές των ανθρώπων, τότε πραγματοποιούσε το θαύμα αυτό. Σε αντίθετη περίπτωση, δεν ανταποκρινόταν, αν και είναι ο Παντοδύναμος.

Εάν η Εκκλησία μας, αγαπητοί αδελφοί, αρνηθεί ότι ο Θεός έχει την δύναμη να πραγματοποιεί θαύματα, τότε σε τί θα διαφέρει από οποιοδήποτε κοινωφελές σωματείο; Θα ήταν σαν να αρνείται τον εαυτό της και την ταυτότητά της. Απ' την άλλη πλευρά ωστόσο, ας καταλάβουμε ότι δεν επιζητεί (πολύ περισσότερο δεν κατασκευάζει «θαύματα»), δήθεν για να στηρίξει την κλονισμένη πίστη των σημερινών ανθρώπων. Ένα θαύμα προκαλεί ένα εντυπωσιασμό, αλλά αυτός συνήθως είναι πρόσκαιρος και επιφανειακός. Δεν έχει διάρκεια σε χρόνο και δεν έχει την ένταση που να φθάνει σε τέτοιο βάθος, ώστε ο άνθρωπος να μετανοεί και να καλλιεργεί ζωντανή σχέση με τον ζώντα Θεό. Αυτόν τον εσωτερικό συγκλονισμό να επιζητούμε, χωρίς να απαιτούμε να δούμε κάποιο θαύμα. Ας μην λησμονούμε ότι από μόνη της η πίστη είναι ένα θαύμα πολύ ανώτερο από οποιοδήποτε άλλο.

π. N.H.